

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 57/2017-11

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 8. februára 2017 predbežne prerokoval sťažnosť DAKNA Námestovo, družstvo, Kliňanská cesta 970, Námestovo, zastúpeného advokátom JUDr. Petrom Vevurkom, Mieru 312/13, Námestovo, vo veci namietaného porušenia základného práva na ochranu vlastníctva podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Krajského súdu v Trnave č. k. 26 CoE 62/2015-30 z 22. apríla 2016 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť DAKNA Námestovo, družstvo, o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 30. decembra 2016 doručená sťažnosť DAKNA Námestovo, družstvo, Kliňanská cesta 970, Námestovo (ďalej len „sťažovateľ“), vo veci namietaného porušenia základného práva na ochranu vlastníctva podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne

konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Krajského súdu v Trnave (ďalej len „krajský súd“) č. k. 26 CoE 62/2015-30 z 22. apríla 2016 (ďalej aj „uznesenie krajského súdu“ alebo „napadnuté uznesenie“).

2. Z obsahu sťažnosti a jej príloh vyplýva, že rozsudkom Okresného súdu Dunajská Streda (ďalej len „okresný súd“) č. k. 11 Cb 143/2006-117 z 20. mája 2005 (ďalej aj „rozsudok okresného súdu z 20. mája 2005“) v spojení s potvrdzujúcim rozsudkom krajského súdu č. k. 21 Cob 265/2008-154 z 18. novembra 2008 bol žalovaný zaviazaný zaplatiť sťažovateľovi sumu 95 551 Sk s 13 % úrokom z omeškania ročne zo sumy 45 536,50 Sk od 15. augusta 2005 do zaplatenia, zo sumy 41 260,40 Sk od 7. septembra 2005 do zaplatenia a zo sumy 8 754 Sk od 7. septembra 2005 do zaplatenia a trovy konania v sume 5 730 Sk a v sume 77 117 Sk. Predmetný rozsudok okresného súdu nadobudol právoplatnosť 9. januára 2009 a vykonateľnosť 12. januára 2009.

3. Sťažovateľ sa návrhom na vykonanie exekúcie podaným 10. júla 2014 súdnemu exekútorovi domáhal vykonania exekúcie proti žalovanému ako povinnému na základe rozsudku okresného súdu z 20. mája 2005 ako exekučného titulu, a to vymoženía nezaplatenej časti istiny v sume 594,41 € a vymoženía nezaplatenej náhrady trov konania v sume 190,20 € v spojení s trovami exekúcie.

4. Súdny exekútor požiadal okresný súd v súlade s návrhom na vykonanie exekúcie o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, ktorý uznesením č. k. 12 Er 831/2014-20 z 22. septembra 2014 (ďalej aj „uznesenie okresného súdu z 22. septembra 2014“) jeho žiadosť zamietol v časti o vymoženía nezaplatenej náhrady trov konania v sume 190,20 € a svoje rozhodnutie odôvodňoval úpravou obsiahnutou v § 61b ods. 3 Exekučného poriadku (ďalej len „Exekučný poriadok“) účinnou od 1. júna 2014. Krajský súd napadnutým uznesením z 22. apríla 2016 na odvolanie sťažovateľa potvrdil uznesenie okresného súdu z 22. septembra 2014 stotožniac sa s aplikáciou a výkladom citovaného ustanovenia Exekučného poriadku okresným súdom.

5. Sťažovateľ namieta porušenie svojich práv uznesením krajského súdu z 22. apríla 2016, ktoré považuje za „nezákonné a nesprávne“. Sťažovateľ vo svojej sťažnostnej argumentácii s poukazom na ustanovenia § 110 ods. 1 a § 121 ods. 1 a 3 Občianskeho zákonníka v porovnaní s ustanovením § 61b ods. 3 Exekučného poriadku uvádza, že právna úprava v § 61b ods. 3 Exekučného poriadku účinná od 1. júna 2014 je podľa neho „svojoľná a upravuje práva povinného ako dlžníka nad rámec iných právnych noriem čím zmätočne vytvára právnu neistotu... sťažuje postavenie veriteľa na uplatnenie jeho práva“ a je „v rozpore či. 20 ods. 1 Ústavy SR a s § 110 ods. 1 OZ“. Podľa sťažovateľa preto napadnuté uznesenie krajského súdu z 22. apríla 2016 „odvolávajúc sa na § 61b ods.3 EP nerešpektuje právnu istotu, a čl. 20 ods. 1 Ústavy SR spolu s § 110 ods. 1 OZ“.

6. Na zdôraznenie zmyslu a významu právnej úpravy v § 110 ods. 1 Občianskeho zákonníka sťažovateľ uviedol, že zákonodarca týmto ustanovením „posilnil pozíciu veriteľa a dáva mu právnu istotu, že počas 10 rokov sa jeho nárok priznaný súdom neoslabí a tieto účinky sa týkajú celého nároku v tom rozsahu, v akom bol priznaný rozhodnutím súdu, teda aj nároku na príslušenstvo - náhradu trov súdneho konania“. Sťažovateľ ďalej uviedol, že „má judikovanú pohľadávku a podľa § 110 ods. 1 OZ je mu priznané právo na jej vymáhanie počas 10 rokov... dokonca uzavrel splátkový kalendár s povinným čo však predložil až v odvolacom konaní nakoľko si v exekučnom konaní neuplatňoval úroky z omeškania, na ktoré by mal inak... tiež nárok“, napriek tomu „ako veriteľ a oprávnený, ktorému bol nárok priznaný súdom je zbavený normami exekučného práva svojho práva uplatňovať exekúciu - na príslušenstvo - náhradu trov súdneho konania, pričom na druhej strane mu toto právo priznávajú normy občianskeho zákonníka.“.

7. Sťažovateľ dáva do pozornosti ústavného súdu „Rozsudok ESLP z 20.11.1995 vo veci *Pressos Compania Naviera a ďalší proti Belgicku* č. 17849/91, ods. 34, a osobitne pokiaľ ide právo na exekúcia judikovaných pohľadávok rozsudok ESLP z 9 októbra 2014, *Lisejceva a Maslov proti Rusku*, č.39483/05 and 40527/10, ods. 224“ a ďalej uvádza:

„Ustanovenie čl. 1 ods. 1 Ústavy vyhlasuje Slovenskú republiku za právny štát. V zmysle konštantnej judikatúry Ústavného súdu je súčasťou princípu právneho štátu aj princíp právnej istoty. Tá v sebe zahŕňa aj požiadavku vzájomná bezrozpornosti právneho

poriadku, lebo vzájomný nesúlads oslabuje reálnu uplatniteľnosť a regulačnú účinnosť právnych noriem a taktiež právnú istotu ako atribút právneho štátu. Právo musí byť vnútorne zladené, ich jednotlivé časti nemôžu same seba vyvracať v dôsledku vzájomných rozporov medzi nimi. Vzájomná vnútorná nesúladsnosť spôsobuje okrem iného ich logickú a systémovú nezlučiteľnosť, neefektívnosť a v konečnom dôsledku i právnú nesplniteľnosť.“

8. Na základe takto vymedzenej argumentácie sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd o jeho sťažnosti rozhodol nálezom, ktorým vysloví porušenie základného práva na ochranu vlastníctva podľa čl. 20 ods. 1 ústavy, základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 uznesením krajského súdu z 22. apríla 2016, zruší napadnuté uznesenie krajského súdu a vec mu vráti na ďalšie konanie a prizná mu finančné zadost'učinenie v sume 200 € a náhradu trov konania.

II.

9. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

10. Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa.

11. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo

návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

12. O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti (návrhu) možno hovoriť predovšetkým vtedy, ak namietaným postupom orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu toho základného práva, ktoré označil sťažovateľ, pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi napadnutým postupom tohto orgánu a základným právom, porušenie ktorého sa namietalo, ale aj vtedy, ak v konaní pred orgánom verejnej moci vznikne procesná situácia alebo procesný stav, ktoré vylučujú, aby tento orgán porušoval uvedené základné právo, pretože uvedená situácia alebo stav takú možnosť reálne nepripúšťajú (IV. ÚS 16/04, II. ÚS 1/05, II. ÚS 20/05, IV. ÚS 55/05, IV. ÚS 288/05).

13. Ústavný súd predbežne prerokoval sťažnosť sťažovateľa a skúmal, či nie sú dané dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde, ktoré bránia jej prijatiu na ďalšie konanie.

14. Z obsahu sťažnosti a navrhovaného petitu vyplýva, že sťažovateľ sa sťažnosťou podľa čl. 127 ods. 1 ústavy domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na ochranu vlastníctva podľa čl. 20 ods. 1 ústavy, základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru uznesením krajského súdu z 22. apríla 2016, ktorým bolo potvrdené uznesenie okresného súdu z 22. septembra 2014 o zamietnutí návrhu súdneho exekútora na udelenie poverenia na vykonanie exekúcie vo veci sťažovateľa ako oprávneného na vymoženie trov súdneho konania v sume 190,20 € z dôvodov podľa § 61b ods. 3 Exekučného poriadku.

15. Podľa § 61b ods. 3 Exekučného poriadku (účinného od 1. júna 2014) ak ide o splnenie povinnosti zaplatiť peňažnú pohľadávku a oprávnený podá návrh na vykonanie exekúcie viac ako tri roky od nadobudnutia vykonateľnosti exekučného titulu, nemožno vykonať exekúciu na vymoženie príslušenstva pohľadávky priznanej exekučným titulom; to neplatí, ak oprávnený k návrhu na vykonanie exekúcie priloží dohodu o postupnom

splnení pohľadávky priznanej exekučným titulom uzavretú s povinným v priebehu troch rokov od nadobudnutia vykonateľnosti exekučného titulu.

16. Podľa § 121 ods. 3 Občianskeho zákonníka príslušenstvom pohľadávky sú úroky, úroky z omeškania, poplatok z omeškania a náklady spojené s jej uplatnením.

17. Krajský súd zhodne s okresným súdom konštatovali, že trovy súdneho konania, ktorých vymoženia sa okrem iných sťažovateľ návrhom na exekúciu domáhal, sú príslušenstvom pohľadávky v zmysle § 121 ods. 3 Občianskeho zákonníka; exekučný titul, podľa ktorého bola exekúcia navrhovaná, nadobudol vykonateľnosť 12. januára 2009; návrh na exekúciu bol podaný 10. júla 2014, teda viac ako tri roky od nadobudnutia vykonateľnosti exekučného titulu, a preto podľa § 61b ods. 3 Exekučného poriadku (účinného od 1. júna 2014) nemožno vykonať exekúciu na vymoženie príslušenstva pohľadávky priznanej exekučným titulom, čím je naplnený dôvod na zamietnutie návrhu na udelenie poverenia na vykonanie sťažovateľom navrhovanej exekúcie z dôvodov podľa označeného zákonného ustanovenia.

18. Podľa sťažovateľa právna úprava obsiahnutá v § 61b ods. 3 Exekučného poriadku (účinného od 1. júna 2014) je rozporná s hmotnoprávnou úpravou obsiahnutou v § 110 ods. 1 Občianskeho zákonníka, podľa ktorého ak bolo právo priznané právoplatným rozhodnutím súdu alebo iného orgánu, premlčuje sa za desať rokov odo dňa, keď sa malo podľa rozhodnutia plniť. Ak právo dlžník písomne uznal, pokiaľ ide o dôvod a výšku, premlčuje sa za desať rokov odo dňa, keď k uznaniu došlo; ak bola však v uznaní uvedená lehota na plnenie, plyní premlčacia doba od uplynutia tejto lehoty. V dôsledku uvedeného úprava obsiahnutá v § 61b ods. 3 Exekučného poriadku „*vytvára právnu neistotu*“ a je v rozpore aj s čl. 20 ods. 1 ústavy. Podľa sťažovateľa preto ak krajský súd rozhodol napadnutým uznesením aplikujúc predmetnú úpravu v § 61b ods. 3 Exekučného poriadku, je jeho rozhodnutie taktiež v rozpore s § 110 ods. 1 Občianskeho zákonníka aj s čl. 20 ods. 1 ústavy a nerešpektuje požiadavku právnej istoty. Sťažovateľ zdôraznil, že „*ako veriteľ a oprávnený, ktorému bol nárok priznaný súdom je zbavený normami exekučného*

práva svojho práva uplatňovať exekúciu - na príslušenstvo - náhradu trov súdneho konania, pričom na druhej strane mu toto právo priznávajú normy občianskeho zákonníka“.

19. Z podstatného obsahu sťažnostnej argumentácie vyplýva, že sťažovateľ odôvodňuje porušenie svojich práv napadnutým uznesením krajského súdu nesúlalom samotného ustanovenia § 61b ods. 3 Exekučného poriadku (s už uvedeným ustanovením Občianskeho zákonníka a ústavy), podľa ktorého bolo v danej veci rozhodnuté. Sťažovateľ nenamieta výklad označeného zákonného ustanovenia konajúcimi súdmi ani jeho nesprávnu aplikáciu v konkrétnej veci, ale skutočnosť, že konajúce súdy vôbec predmetné ustanovenie (napriek jeho uvedenému nesúladu) pri svojom rozhodovaní aplikovali.

20. Ústavný súd uvádza, že v danom prípade v súlade s jeho doterajšou judikatúrou (IV. ÚS 358/08) vzhľadom na predmet sporu ide o vec nižšej významnosti (o tzv. bagateľnú vec), kde uplatnenie mimoriadneho opravného prostriedku nie je považované za efektívne. Ak Civilný sporový poriadok (predtým Občiansky súdny poriadok) vylučuje u bagateľných vecí prieskum rozhodnutí vydaných druhostupňovými súdmi, bolo by proti logike pripustiť, aby ich prieskum bol automaticky posunutý do roviny ústavného súdnicstva. Opodstatnenosť sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy v takejto veci prichádza do úvahy iba v prípadoch extrémneho vybočenia zo štandardov, ktoré sú pre postupy zisťovania skutkového základu sporu a pre jeho právne posúdenie esenciálne.

21. V posudzovanom prípade preto vzhľadom na predmet napadnutého uznesenia, ktorým bolo rozhodnuté o trovách konania, a na tzv. bagateľnosť veci by zásah ústavného súdu mohol odôvodňovať jedine výnimočný exces v postupe a záveroch napadnutého uznesenia rozporný so samotnými princípmi spravodlivého súdneho konania, aký v okolnostiach danej veci ústavným súdom zistený nebol.

22. Ústavný súd z uvedených dôvodov nezistil žiadnu okolnosť, ktorá by mohla zakladať dôvod na zásah ústavného súdu do namietaného uznesenia krajského súdu v súlade s jeho právomocami ustanovenými v čl. 127 ods. 2 ústavy, a preto odmietol sťažnosť z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

23. Vzhľadom na to, že sťažnosť ako celok bola odmietnutá, bolo už bez právneho dôvodu zaoberať sa ďalšími návrhmi sťažovateľa formulovanými v petite jeho sťažnosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 8. februára 2017